

Syntyipä kerran tähän Suomenmaahan pikkuinen olento, joka oli keskonen mutta muuten terve tyttö. Tälle olenolle annettiin nimeksi Terhi.

Terhi lähti kouluun seitsenvuotiaana, samanikäisenä kuin muutkin. Terhi tykkäsi koulusta kovasti: siellä sai lukea, siellä oppi kaikkea kivaa ja välitunnilla oli hurjan hauskaa, ja kaikki pelasivat ja leikkivät samoja pelejä yhdessä.

Kun ala-aste muuttui yläasteeksi, Terhi alkoi hämmentyä. Ihmiset luokitellaan tyttöihin ja poikiin. Mutta...eihän siinä ole mitään järkeä. Eihän niiden välillä ole mitään oikeita eroja...Tarkoittaako se että Terhin pitää muuttua? Isossa kirkonkylän koulussa oli pelottavaa. Kamalasti vieraita, vihaisia nuoria. Tytöt oli tyttöjen joukossa, pojat oli poikien joukossa. Sen lisäksi, että Terhi tunsu itsensä ulkopuoliseksi eikä koulussa ollut enää kivaa, hänellä alkoi koskea vatsaan, etenkin silloin kun hän istui. Pinnistelyään aikansa Terhi ei enää kestänyt, ja äiti vei hänet lääkäriin.

Se naislääkäri oli oikein kiltti, ja Terhi lähetettiin kaupungin keskussairaalaan naistentautien poliklinikalle. Siellä tutkittiin ja pohdittiin, ja Terhille sanottiin että sinä pelkää vain koulua, ei sinussa mitään vikaa ole, mene takaisin kouluun siitä. Terhi kyllä yritti, mutta vatsa oli kipeämpi kuin koskaan ennen. Terhi otettiin lastentautien osastolle, mutta tuntui kuin kukaan ei tietäisi yhtään mitään. Terhi rupesi epäilemään, että kuvitteliko hän vain kaiken, kun kipu ei ollutkaan siellä missä sen lääkäreiden mukaan olisi pitänyt olla. Terhin mieltä ja ruumista tutkittiin, mutta kukaan ei osannut sanoa mitään puoleen eikä toiseen.

Aikaa kului, ja eräänä kauniina hiljaisena päivänä osaston lääkäri, oikein mukava ja kiltti lääkärisetä taas puheli Terhin kanssa, ja taas hän paineli ja kokeili Terhin vatsaa, että jos vaikka löytyisikin jotain. Hän kysyi että koskeeko tästä, Terhi sanoi että alempaa, hän kysyi että tästäkö, Terhi sanoi että vieläkin alempaa. Hän kokeili vähän alempaa ja meni hassun näköiseksi. Terhi ihmetteli että mitä, katsoi, ja sanoi että nuo kyhmyt nivustaipeessa? Ne ovat olleet siinä aina, onko siinä jotain omituista?

Seuraavien päivien aikana Terhiä tutkittiin paljon, oli verikokeita, lisää ultraäänitutkimuksia. Vihdoin sitten Terhi kutsuttiin äidin kanssa sen mukavan lääkärin vastaanotolle kuulemaan tuloksia. Lääkärille tilanne oli vaikea, sen näki. Hän kertoi Terhille, että tällä on paljon fyysisiä poikkeavuuksia, että Terhiltä puuttuu kohtu ja munasarjat, tämän emätin ei ole kunnolla kehittynyt, että ne kyhmyt nivusissa ovat piilokivekset, ja että Terhin kromosomisto on 46 XY, sama kuin pojilla, mutta että silti Terhi on oikeasti tyttö, ja nämä poikkeavuudet on hoidettavissa. Lääkäri sanoi myös että Terhi menisi parin viikon päästä Kuopioon tapaamaan endokrinologia, joka osaisi kertoa tarkemmin.

Mitäpä Terhi tuolloin ajatteli? Terhiä kyllä suretti kovasti se, että hän ei saa omia lapsia, mutta eniten hän oli hyvin helpottunut, vatsakipu oli todellista ja sille voitiin tehdä jotain. Lääkärit kertoivat että kun kivekset poistetaan ja emätin rakennetaan niin Terhi-tyttö on ihan kunnossa, pitää vain muista käyttää hormonilääkitystä. Kysyttiin miltä tämä kaikki Terhistä tuntuu, joka tuumi että tehdään se mikä tarvitsee.

Terhille järjestettiin myös aika psykiatrilta, että tälle voisi puhua. Terhi oli kovin ihmeissään että mitä täällä tulisi tehdä, ja psykiatritäti oli ihan hiljaa ja sanoi vaan "hmm", tai "niinkö", ja "aika loppui, nähdään ensi viikolla". Niinpä Terhi puheli telkkarista ja kirjoista, säästä ja muusta siitä mistä aikuiset yleensä puhuvat.

Niinpä Terhi sitten lähti Helsinkiin leikattavaksi. Terhille oli jo selvitetty aiemmin että mitä tehdään, leikataan lisäkivekset pois ja tehdään suoliavanne, jotta kun emätin sitten rakennetaan, niin on suoli on puhdistunut rakennusaineeksi. Terhi leikattiin, ja Terhi oli kovin kipeä. Kun Terhi ei ruvennut paranemaan, niin lääkärit rypistelivät kulmiaan että "Onpas tyttö kovin kipuherkkä, mitenkähän tässä isommista operaatioista selvittää". Terhiä ihmetytti ja suututti, hän tiesi että sietää kovaakin kipua paljon, ja nyt häntä ei uskottu.

Siinä vaiheessa kun Terhi sitten alkoi oksentamaan mustaa nestettä, lääkäritkin uskoivat että jotain on vialla. Terhin vatsaa paineltiin, häntä käytettiin ultrassa ja röntgenissä. Vika oli hyvin yksinkertainen: Terhin vatsassa oli yli viisi litraa nesteitä, koska suolikateetri oli asetettu väärään suuntaan. Kun sitten katetri saatiin oikeaan suolenpätkään, Terhi parani nopeasti.

Kahden kuukauden päästä Terhi meni taas leikkaukseen, emätin rakennettiin. Leikkauksen jälkeiset päivät Terhi oli morfiinihumalassa, kuin olisi leijunut pilven päällä. Terhistä on vaikea muistella noita aikoja, hänelle annettiin lääkettä verenhyytymiseen joka aiheutti kamalia oksennusrefleksejä, ja morfiinista tuli kamalat vieroitusoireet. Terhi monesti toivoi että saisi vain nukkua pois. Hän kuitenkin parani.

Vajaan kuukauden kuluttua tehtiin viimeinen leikkaus sillä erää, laitettiin suoliavanne umpeen, ja se oli vain pikkujuttu, vaikka haava tulehtuikin. Ja juhannuksena Terhi pääsi ripille oltuaan rippikoulussa neljä päivää. Se kesä oli juhlaa, Terhistä tuntui että kaikki vaikea on takanapäin, nyt voi keskittyä elämiseen ja koulunkäyntiin.

Syksyn '94 aikana Terhi vaipui uneen: Terhi oli sairastellut liikaa, hänellä ei ollut fyysisiä voimavaroja, eikä vastustuskykyä, puhumattakaan psyykkisestä jaksamisesta. Hän sairasteli paljon, ei jaksanut olla koulussa. Terhi alkoi saada paniikkikohtauksia, ja hänet vietiin sairaalaan, vuoden '98 alussa. Terhi ymmärsi että oli pahasti masentunut, mutta että siihen sai apua, ja kun puhui hoitotätien kanssa niin asiat pikkujuttuiksi helpottuivat. Terhi muutti asuntoon, jossa asui muitakin masentuneita nuoria, ja alkoi päästä pikkujuttuun mukaan elämään.

Sitten Terhi kutsuttiin kolmen ja puolen vuoden hiljaisuuden jälkeen Helsinkiin. Terhi sekosi. Hän meni Lastenklinalle ihan kiltisti, jutteli hoitajien ja lääkäreiden kanssa, leikkaus tehtiin, ihan pieni korjausleikkaus, ja Terhi alkoi vihata. Hän alkoi vihata sairaalaa, leikkauksia, siellä oloa, itseään.

Terhi alkoi juoda, käyttää lääkkeitä väärin, repiä ja viullellä itseään Terhi alkoi vihata sitä, että muut pitävät häntä naisena. Hän ei halunnut näyttää tytöltä, ainakaan kauniilta. Hän alkoi lihottaa itseään, silppusi hiuksensa. Terhi huomasi, että kun harrastaa seksiä, se sattuu ja tuntuu pahalta, kaikki leikkaukset ja sairaalassa käynnit tulevat pinnalle: siis paras tapa vahingoittaa itseään on mennä sänkyyn jonkun kanssa.

Kesällä '99 Terhi tajusi että tilanteesta ei tule mitään, hän pyysi päästä osastolle. Terhillä oli jatkuvia ajatuksia itsensä silpomisesta ja satuttamisesta. Terhille kokeiltiin erilaisia lääkkeitä, ja jostain syystä uusi rauhoittava ei sopinutkaan hänelle, hänen verenpaineensa laski alas ja hän pyörtyi. Sen jälkeen Terhi tiesi että hän haluaa elää. Hän lakkasi tappelemasta vastaan. Se aika oli Terhin henkilökohtainen helvetti.

Sinä aikana Terhi tajusi että hänen sairastelunsa ja sairaalassaolonsa tuntuivat joltakin, ja ne tuntuivat helvetin pahalta. Terhistä tuntui että häneen ruumiinsa olisi silvottu, että hänen yksityisyytensä oli otettu pois, että hänellä ei ollut mitään sanomista sen suhteen mitä hänelle tehtiin.

Mutta kuten aika on tehnyt aina ennenkin, se parantaa. Viikkojen jälkeen Terhi huomasi ettei hänellä ole niin paha olo kuin ennen. Hän alkoi ymmärtää miksi hän tuntee mitä tuntee, ja ymmärryksen myötä pelkokin helpotti. Hän alkoi käymään asioita läpi, terapiassa ja itsekseen.

Kun viikot kuukausien jälkeen muuttuivat vuodeksi, Terhi oli ihan eri tilanteessa. Hän pääsi muuttamaan omaan asuntoonsa, aloitti koulunkäynnin, ja hänellä heräsi halu jutella sellaisten ihmisten kanssa joilla on samanlainen tila kuin hänellä. Ja kas kummaa, internetistä löytyi tietoja Terhin poikkeavuudesta, joka on nimeltään perifeerinen androgeeniresistenssi. Siitä tilasta käytetään nimeä AIS, ja se on niin sanottu intersex-tila.

Ja Terhi löysi netistä ulkomaisia tukiryhmiä, ja tutustui ihmisiin, joilla on samanlaisia ja vielä vaikeampia kokemuksia. Ja nämä ihmiset eivät pidä itseään naisina, tai miehinä, vaan intersukupuolisina! Terhi löysi nimen ja sanat, se oli toissa kesänä.

Seuraavana talvena Terhi välillä yritti unohtaa, välillä miettiä poikkeavuuteensa liittyviä asioita. Se oli vaikeaa, ei oikein osannut tarttua mihinkään kiinni, eikä kukaan tuntunut ymmärtävän kun Terhi yritti sanoa että tuntuu kurjalta kun häntä pidetään naisena.

Sitten Terhiä pyydettiin tulemaan Transtukupisteen järjestämälle tukihenkilökurssille, ja hän suostui, vaikka epäilinkin ettei hänellä nyt varmaan ole mitään ihmeellistä kerrottavaa tai sanottavaa.

Kävikin niin että kurssista tuli Terhin tähänastisen elämän järisyttävien kokemus: Siellä hän tajusi, kuinka isoja hänelle on tehdyt leikkaukset olivat, ja ensimmäistä kertaa Terhi tiedosti kuinka pahalta ne tuntuivat. Leirillä Terhi myös tutustui ihaniin ihmisiin, jotka oikeasti ymmärsivät mitä tarkoittaa kun sanoo ettei ole nainen.

Leirin jälkeen Terhin elämässä alkoi suurien myllerrysten aika: hän ymmärsi ensimmäistä kertaa miksi hänellä on ollut niin paha olo. Terhi luki paljon intersukupuolisuudesta, ja oli hyvin vihainen: Miten on mahdollista, että tässä maassa pieniä lapsia silvotaan sen takia että heidän sukuelimensä eivät ole yhteis-kunnan normien mukaiset? Terhinkin emätin leikattiin, jotta hän pystyisi olemaan yhdynnässä miehen kanssa: miksi 14-vuotiaan lapsen emättimen pitää olla niin suuri että miehen sütün mahtuu sisään? Eikö Terhin leikkaus olisi voinut odottaa niin kauan että hän olisi ollut aikuinen ja kyennyt ymmärtämään kuinka suuri asia genitaalialueiden leikkaus on?

Nyt kun Terhi on alkanut toipua hänelle tehdyistä leikkauksista, hän on päättänyt tehdä parhaansa muuttaakseen nykyistä hoitojärjestelmää, että muut is-lapset pääsisivät helpommalla tulevaisuudessa.